RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 11.138 van 11 maart 2015
in de zaak A. 215.107/XIV-36.253

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koenraad Hinnekens
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Louis Pasteurlaan 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 februari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 136.976 van 23 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 februari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Met haar kritiek dat “het bestreden arrest nergens specifiek motiveert in zake de kwestie van wat terugkeer naar het land van herkomst zou teweegbrengen op de ziekte, daar waar in het verzoekschrift deze kwestie gekoppeld aan een specifieke

behandeling werd aangevoerd" gaat verzoekster voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat de ambtenaar-geneesheer de door haar aangebrachte medische attesten heeft onderzocht en besluit dat de zorgen en medicatie die zij nodig heeft, beschikbaar zijn in haar land van herkomst. Verzoekster gaat kennelijk voorbij aan de beperkte annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die te dezen enkel kon nagaan of de aanvankelijk bestreden beslissing op basis van de juiste gegevens en op redelijke wijze tot stand is gekomen. Wat betreft de algemene informatie over de toegankelijkheid en beschikbaar van medische zorgen in Ethiopië waarnaar verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verwezen, is het geenszins onredelijk dat deze laatste oordeelt dat dergelijke verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst niet van aard is om de individuele beoordeling van verzoeksters benodigde medische zorgen en medicatie door de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Waar verzoekster opnieuw ingaat op de toestand van de gezondheidszorg en de positie van geesteszieken in Ethiopië, raakt haar uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Verzoeksters kritiek dat "het bestreden arrest niet gemotiveerd is door zonder meer te stellen dat de arbeidsongeschiktheid niet bewezen is" mist dan weer feitelijke grondslag nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit nergens in het bestreden arrest stelt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst wel naar die vaststelling zoals ze is opgenomen in het verslag van de ambtenaar-geneesheer maar merkt tevens op dat deze laatste terecht oordeelt dat uit rechtspraak van het EHRM blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit dat deze medicatie moeilijk kan verkregen worden geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar tweede middel aanvoert, blijkt uit de loutere verwijzing naar rechtspraak van het EHRM betreffende de toegang tot medische hulp niet dat in het bestreden arrest artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' wordt gelezen "als artikel 3 van het E.V.R.M.". Het tweede middel mist dan ook feitelijke grondslag en is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op elf maart tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**